

UCHWAŁA NR XXXVIII/733/17

RADY MIASTA KATOWICE

z dnia 30 marca 2017 r.

w sprawie nadania placowi położonemu na terenie miasta Katowice nazwy "Skwer Danuty Siedzikówny "Inki""

Na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 6 i 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446 z późn. zm.)

**Rada Miasta Katowice
uchwała:**

§1. 1. Nadać nazwę "Skwer Danuty Siedzikówny "Inki" placowi położonemu w Katowicach w rejonie ulicy Piotra Bardowskiego na Osiedlu Witosy.

2. Plac, o którym mowa w ust. 1 usytuowany jest na działkach: nr 61/39, 61/132, 61/152 i 61/154 karta mapy 45 obręb Śródmieście-Załęże będących własnością Miasta Katowice w użytkowaniu wieczystym Spółdzielni Mieszkaniowej ZAŁĘSKA HAŁDA w Katowicach oraz nr 61/38 karta mapy 45 obręb Śródmieście-Załęże będącej własnością Miasta Katowice w trwałym zarządzie Zespołu Szkół Ogólnokształcących nr 7 w Katowicach. Jego usytuowanie ilustruje szkic sytuacyjny, stanowiący załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

3. Biogram patronki placu stanowi załącznik nr 2 do niniejszej uchwały.

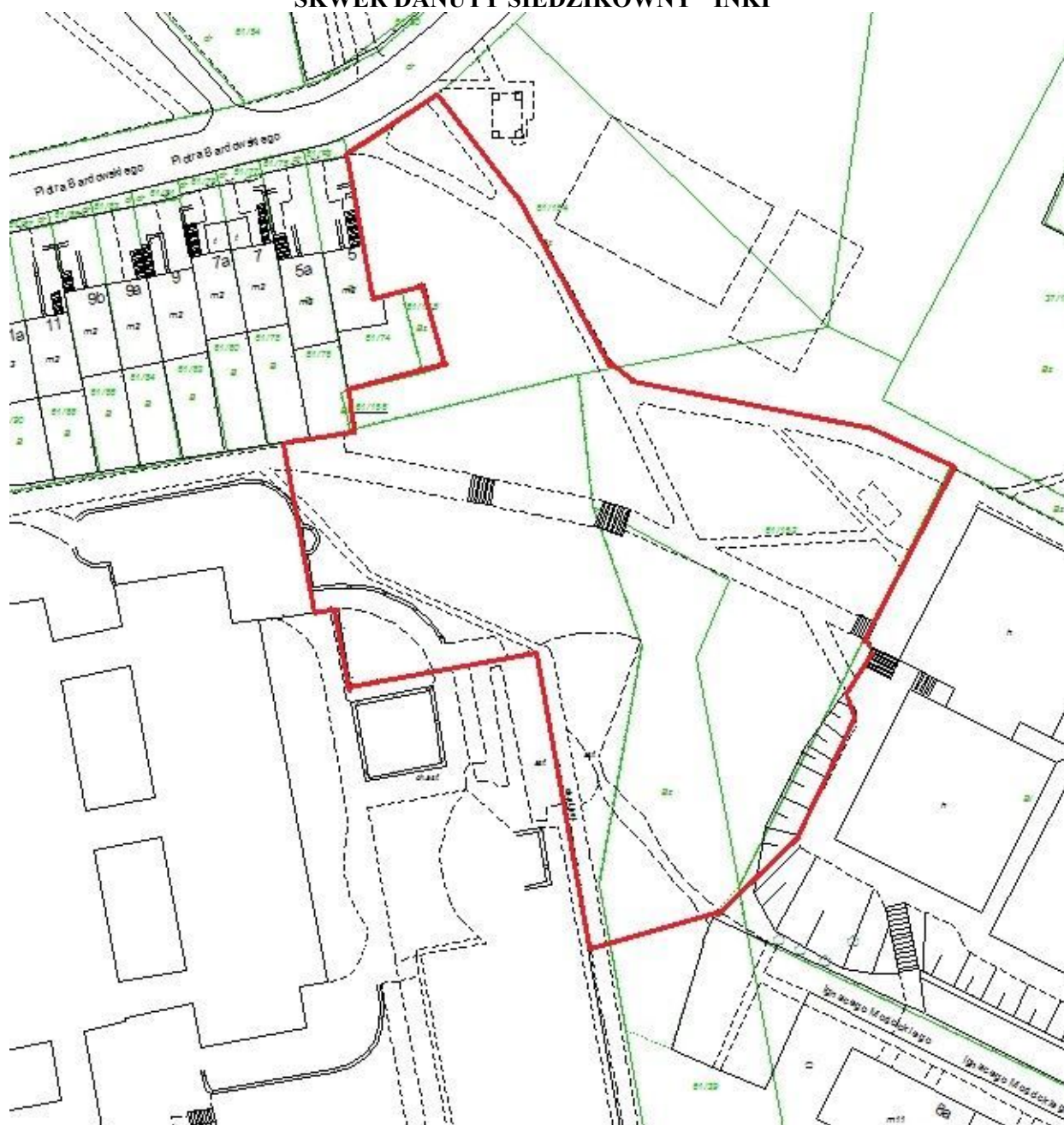
§2. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.

§3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miasta
Katowice

Krystyna Siejna

SKWER DANUTY SIEDZIKÓWNY "INKI"

Danuta Helena Siedzikówna ps. „Inka” - sanitariuszka Wileńskiej Brygady Armii Krajowej, członkini podziemia antykomunistycznego, zaliczana do grupy tzw. „Żołnierzy Wyklętych”.

Urodziła się 3 września 1928 roku we wsi Guszczewina na Podlasiu, córka leśniczego Wacława Siedzika i Eugenii z domu Tymińskiej. W 1940 roku jej ojciec został wywieziony do sowieckiego łagru, skąd przedostał się do Armii Andersa. Zmarł w Teheranie w 1943 roku. Matka została aresztowana przez Gestapo za współpracę z Armią Krajową i skazana na śmierć przez rozstrzelanie, którą to karę wykonano we wrześniu 1943 roku w lesie pod Białymstokiem. W grudniu tegoż roku Danuta Siedzikówna wraz z siostrą Wiesławą wstąpiły do Armii Krajowej. Działały w pomocniczej służbie medycznej. Po opanowaniu Białostoczczyzny przez wojska sowieckie w 1944 roku, Siedzikówna rozpoczęła pracę kancelaryjną w nadleśnictwie w Hajnówce. W czerwcu 1945 roku została aresztowana przez NKWD pod zarzutem współpracy z podziemiem antykomunistycznym. Wkrótce została uwolniona przez patrol 5 Wileńskiej Brygady Armii Krajowej, dowodzonej przez Zygmunta Szendzielarza „Łupaszkę”. Następnie działała jako sanitariuszka pod pseudonimem „Inka”. Służyła w oddziałach Stanisława Wołonceja „Konusa”, Jana Mazura „Piasta”, Mariana Plucińskiego „Mściława” oraz Leona Beynara „Nowiny” (znanego później pod pseudonimem Paweł Jasienica). Wiosną 1946 roku została wysłana przez dowódcę jednego ze szwadronów „Łupaszki”, Olgierda Christę „Leszka” do Gdańska, gdzie miała odebrać zaopatrzenie medyczne dla oddziału AK. W Gdańsku, 20 lipca 1946 roku została aresztowana przez funkcjonariuszy Urzędu Bezpieczeństwa, a następnie brutalnie przesłuchiwana i torturowana. Nie zdradziła informacji obciążających wileńskie brygady AK. W dniu 3 sierpnia 1946 roku Wojskowy Sąd Rejonowy w Gdańsku skazał ją na śmierć za członkostwo w podziemnej organizacji, posiadanie broni, oraz udział w napadach na milicjantów i funkcjonariuszy UB. Jej obrońca, Jan Chmielowski, wystąpił do Prezydenta Bolesława Bieruta z prośbą o zastosowanie prawa łaski. Z tego prawa Bierut nie skorzystał, a „Inka” została rozstrzelana nad ranem 28 sierpnia 1946 roku, wraz z Feliksem Selmanowiczem „Zagończykiem”.

W 1991 roku Sąd Wojewódzki w Gdańsku unieważnił wyrok Wojskowego Sądu Rejonowego, skazujący Danutę Siedzikównę na śmierć. W ramach prac wykopaliskowych na gdańskim cmentarzu garnizonowym w 2014 roku odkryto miejsce pochówku „Inki” i „Zagończyka”. Ich oficjalny państwowy pogrzeb odbył się 28 sierpnia 2016 roku.

W 2006 roku Danuta Siedzikówna została pośmiertnie odznaczona Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Upamiętnienia jej postaci zlokalizowane są na terenie całego kraju. Stała się bowiem jednym z symboli sprzeciwu wobec komunistycznej władzy, narzuconej Polsce po II wojnie światowej oraz walki Żołnierzy Wyklętych o wolność.

Opracował: Michał Balsa
Muzeum Historii Katowic